

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11Co/17/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5318202739
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 06. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Malíková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2022:5318202739.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Malíkovej a členov senátu JUDr. Romana Tichého a JUDr. Vladimíra Topoľančíka, v spore žalobcu: JUDr. Štefana Strýčka, advokáta, s miestom výkonu advokácie Fraňa Kráľa 2080, 022 01 Čadca, IČO: 36 942 987 proti žalovanému: Vasil Masnica - ZVARSTAV, s miestom podnikania Vychylovka 153, 023 05 Nová Bystrica, IČO: 32 246 269, právne zastúpenému JUDr. Jozefom Pikuliakom, advokátom, s miestom výkonu advokácie XXX XX G. XXXX, v konaní o zaplatenie 3.097,86 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Čadca č.k. 8C/72/2018-313 zo dňa 22. septembra 2021, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

Žalobcovi priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Čadca (ďalej len „súd prvej inštancie“, príp. „okresný súd“) uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 3.097,86 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 2.751,71 eur od 26.4.2018 do zaplatenia a zo sumy 346,15 eur od 23.8.2018 do zaplatenia a paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávok vo výške 80,- eur, v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.) a súčasne žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, o výške ktorej bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku, v rozsahu 100 % (výrok II.).

2. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie právne odôvodnil použitím ust. § 261 ods. 1, § 566 ods. 1 a 2, § 571 ods. 1, 2 Obchodného zákonníka, § 1 ods. 2, § 24 ods. 1, 2 a 3, § 9 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z. z., § 18 ods. 2, 4 zákona o advokácii, § 358, § 369 ods. 1, 2, § 369c ods. 1 Obchodného zákonníka a § 2 Nariadenia vlády SR č. 21/2013, ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Obchodného zákonníka.

3. Súd prvej inštancie pri svojom rozhodnutí po skutkovej stránke vychádzal z toho, že žalovaný udelil žalobcovi dve plné moci, ktorými ho splnomocnil na zastupovanie vo viacerých konaniach, či už súdnych alebo i mimosúdnych. Z obsahu každej plnej moci vyplýva, že žalovaný „berie na vedomie, že je povinný zaplatiť advokátovi trovy právneho zastúpenia a náhradu hotových výdavkov podľa Vyhlášky NS SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb“ a je povinný poskytnúť primeraný preddavok podľa postupu práce. Plnú moc na zastupovanie vo veci fakturácie voči firme Z. K. udelil žalovaný žalobcovi dňa 06.10.2015 (čl. 7 spisu). Konkrétne sa jednalo o právne zastupovanie žalovaného vo veci vystavenia a vymáhania zaplatenia faktúr proti firme Z. K.. Prvé tri úkony právnej služby účtované faktúrou č. 201512 vo výške 963,26 eur boli žalovaným uhradené, čo vyplýva z rozpisu vyúčtovania trov právneho zastupovania zo dňa 01.08.2018. Na základe tejto istej

plnej moci vyúčtoval žalobca žalovanému i ďalšie úkony pod č. 4 až 8, a to úkon č. 4 - vyjadrenie k predžalobnej výzve zo dňa 22.10.2015 - 403,34 eur + režijný paušál 8,39 eur, spolu 411,73 eur (toto vyjadrenie žalobca pripojil na čl. 91 spisu) úkon č. 5 - výzva zo dňa 05.01.2016 - 403,34 eur + režijný paušál 8,58 eur, spolu 411,92 eur (na čl. 150 spisu), úkon č. 6 - vyjadrenie k predžalobnej výzve zo dňa 17.02.2016 - 403,34 eur + režijný paušál 8,58 eur, spolu 411,92 eur (na čl. 151 spisu), úkon č. 7 - vyjadrenie k upomienke zo dňa 07.12.2016 - 403,34 eur + režijný paušál 8,58 eur, spolu 411,92 eur (na čl. 174 spisu) a úkon č. 8 - jednostranný zápočet zo dňa 15.12.2016 - 403,34 eur + režijný paušál 8,58 eur, spolu 411,92 eur (na čl. 178 spisu). Faktúrou č. 201802 na čl. 9 spisu, vyhotovenou dňa 12.03.2018, splatnou dňa 26.03.2018, vyúčtoval žalobca žalovanému pod položkou 2 odmenu „za právne služby vo veci Z. K. C 63/2015 v roku 2015“ - 1 úkon a „za právne služby Z. K. C 63/15 rok 2016“ - 4 úkony. Z pripojeného rozpisu z vyúčtovania zo dňa 01.08.2018 bolo súdu prvej inštancie zrejmé, ktorých úkonov sa uvedená faktúra týkala. Úkon pod č. 4 bol vykonaný v roku 2015 a úkony pod č. 5 až 8, spolu teda 4, v roku 2016. Žalovaný udelil žalobcovi plnú moc i na zastupovanie v spore vedenom na Okresnom súde Čadca pod sp. zn. 16C/63/2017, v ktorom mal postavenie žalovaného oproti žalobkyni Anne K. (spisová značka žalobcu C-03/2018). V zmysle rozpisu vyúčtovania trov právneho zastupovania zo dňa 01.08.2018 na čl. 12 v spore 16C/63/2017 vykonal právny zástupca pre žalovaného 3 úkony právnej služby: úkon č. 1 prevzatie a príprava dňa 18.01.2018 - 336,94 eur + režijný paušál 9,21 eur, spolu 346,15 eur, úkon č. 2 odpor proti platobnému rozkazu zo dňa 30.01.2018 - 336,94 eur + režijný paušál 9,21 eur, spolu 346,15 eur. Tieto dva úkony vyúčtoval žalovanému faktúrou č. 201802, vyhotovenou dňa 12.03.2018, splatnou dňa 26.3.2018 na čl. 9 pod položkou 1, kde ich aj konkretizoval. V uvedenom spore vyúčtoval aj odmenu za úkon - vyjadrenie k vyjadreniu zo dňa 14.05.2018 vo výške 346,15 eur, a to faktúrou č. 201803, vyhotovenou dňa 08.08.2018, splatnou dňa 22.08.2018, kde tento aj konkretizoval. Z rozpisu vyúčtovania zároveň vyplynulo, že položka č. 3 v konaní C-03/2018 bola predmetom samostatnej fakturácie. Z listu žalovaného zo dňa 11.04.2018 (na čl. 14 spisu) vyplynulo, že žalovaný žalobcovi vrátil faktúru č. 201802 a žiadal o predloženie podkladov súvisiacich s touto fakturáciou, nakoľko právne služby voči Z. K. už žalobcovi uhradil na základe faktúry č. 201512 vo výške 963,26 eur. Na základe uvedeného listu žalobca žalovanému listom zo dňa 11.04.2018 (na čl. 15 spisu) oznámil, že na základe tohto listu, ako aj na základe spoločného rokovania dňa 29.03.2018 zasiela žalovanému späť faktúru č. 201802 s opravou dátumu úhrady a žiada o úhradu v zmysle dohovoru. Vo veci vedenej pod sp.zn. 16C/63/2017 sa príslušný súd účelnosťou úkonov právneho zastúpenia žalobkyne (Z. K.) zaoberal v uznesení č. k. 16C/63/2017-376 zo dňa 16.12.2020, právoplatnom 06.03.2021, pričom z čl. 42 pripojeného spisu sp.zn. 16C/63/2017 vyplynulo, že dňa 30.01.2018 bol v tomto spore na súde osobne podaný odpor proti platobnému rozkazu zo dňa 24.10.2018, pričom na čl. 44 pripojeného spisu sa nachádza i originál plnej moci udelennej žalovaným žalobcovi zo dňa 18.01.2018 a z čl. 89 pripojeného spisu tiež vyplynulo, že vyjadrenie k vyjadreniu žalobkyne k odporu žalovaného zo dňa 13.05.2018 bolo podané na súde osobne dňa 14.05.2018, a to na základe výzvy súdu vo forme uznesenia zo dňa 24.04.2018 na (čl. 87 pripojeného spisu).

4. Súd prvej inštancie kvalifikoval nárok uplatnený žalobou ako nárok zmluvný z platne uzavretej zmluvy (v podobe plnej moci) majúcej povahu zmluvy mandátnej podľa Obchodného zákonníka, ktorá je odplatnou a pri ktorej za výsledok mandátár nezodpovedá. Vo vzťahu k právnej kvalifikácii zmluvného vzťahu medzi stranami sporu súd poukázal aj na nález Ústavného súdu SR sp. zn. IV.ÚS 260/2014-33 zo dňa 01.07.2014. Uviedol, že vznik zmluvného vzťahu a z neho vyplývajúca povinnosť žalobcu ako mandátára poskytovať právne služby žalovanému v danom prípade neboli sporné. Ako sporné posúdil vykonanie niektorých úkonov právnej služby, ktoré žalobca žalovanému účtoval, a to i v nadväznosti na oddelenú a zároveň neskoršiu fakturáciu, dohodu odmeny za úkon právnej služby, keď žalovaný dôvodil, že nedošlo k dohode o nej, a že nebol o jednotlivých úkonoch a odmene za ne informovaný, ako aj to, že žalobcovi pre porušenie povinnosti konať s odbornou starostlivosťou, účelne a hospodárne odmena nepatrí, predovšetkým v prípade úkonov pod č. 1 a 4 až 8 v zmysle rozpisu vyúčtovania. Vo vzťahu k neexistencii dohody na odmene, súd poukázal na ust. § 24 vyhlášky č. 655/2004 Z.z., z ktorého vyplýva, že ak k dohode o odmene medzi advokátom a klientom nedôjde, patrí advokátovi odmena tarifná. V danom prípade súd poukázal aj na samotný obsah plných mocí, z ktorých vyplýva povinnosť žalovaného zaplatiť žalobcovi trovy právneho zastúpenia a náhradu hotových výdavkov podľa vyhlášky č. 655/2004 Z.z. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie prijal záver, že žalobcovi patrí za úkony, ktoré pre žalovaného vykonal, odmena tarifná podľa vyššie uvedenej vyhlášky. Vo vzťahu k obrane žalovaného týkajúcej sa povinnosti žalobcu ako advokáta informovať žalovaného ako klienta o každom jednotlivom úkone a odmene zaň, sa súd prvej inštancie najskôr vysporiadal s tým, či žalovaný mal v čase poskytovania právnych služieb žalobcom postavenie spotrebiteľa právnej služby alebo nie, pričom

podľa § 18 ods. 4 zákona o advokácii túto povinnosť advokát nemá vo vzťahu ku každému klientovi, ale len k tomu, ktorý má postavenie spotrebiteľa právnej služby. Najprv pokladal za nevyhnutné ozrejmiť pojem „spotrebiteľ právnej služby“. S poukazom na tento pojem, ktorý sa v zákone o advokácii ani v inom právnom predpise nevyskytoval, prihliadal na jeho vymedzenie v iných právnych predpisoch (§ 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka, § 2 písm. a/ zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene a zákona SNR č. 372/199/0 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov). Z vykonaného dokazovania v danom spore potom ustálil, že žalovaný bol žalobcom zastúpený v každom jednotlivom prípade ako právnická osoba, za ktorú navonok konal jej konateľ Vasil Masnica (poznámka odvolacieho súdu: správne malo byť uvedené „... v každom jednotlivom prípade ako fyzická osoba podnikateľ...“), čo vyplynulo i zo samotného predmetu zastupovania (poukázal na plné moci, či iné listinné dôkazy), pričom žalovaný nemal ani len tvrdiť, že by služby žalobcu využíval na svoje súkromné, resp. iné, než podnikateľské účely. Vo vzťahu k týmto dôvodom súd vyhodnotil obranu žalovaného za neúčinnú. Čo sa týka námietky žalovaného, že úkony, ktoré žalobca pre žalovaného vykonal, neboli účelné, hospodárne a nesledovali záujem žalovaného ako klienta a neboli vykonané s odbornou starostlivosťou, súd prvej inštancie vyhodnotil túto obranu ako všeobecnú, keď vychádzal z toho, že nepostačuje tvrdenie (hoci nesporné) o tom, že žalovaný bol v súdnom spore, v ktorom ho žalobca zastupoval, neúspešný (spor vedený pod sp.zn. 16C/63/2017). Zároveň vychádzal z toho, že žalobca žalovaného zastupoval aj v mimosúdnych konaniach, ktorých výsledok žalovaný rovnako nekonkretizoval, pričom i v tomto smere bola obrana žalovaného všeobecná. Podľa názoru súdu prvej inštancie, bolo povinnosťou žalovaného tvrdiť a preukázať v čom spočívalo porušenie povinnosti žalobcu konať účelne a hospodárne, v akom konkrétnom konaní, resp. nečinnosti žalobcu, ktorého konkrétneho úkonu sa týkalo a na základe čoho žalovaný k takému tvrdeniu dospel. K rovnakému záveru dospel súd prvej inštancie i vo vzťahu k obrane týkajúcej sa tvrdenia žalovaného, že žalobca nekonal s odbornou starostlivosťou, keď bližšie neuviedol žiadne skutkové tvrdenia či dôkazy. Podľa názoru súdu bolo povinnosťou žalovaného, aby tvrdil a preukázal v akom konkrétnom prípade žalobca nekonal s odbornou starostlivosťou. Súd prvej inštancie nepovažoval za logické vyjadrenie žalovaného o tom, že na strane žalobcu chýbali tvrdenia, že úkony vykonal účelne a hospodárne, a taktiež, že nepredložil dôkazy, ktoré by preukazovali, že úkony, za ktoré si odmenu žalobca vyúčtoval boli vykonané v záujme žalovaného. Mal zato, že tieto skutočnosti mali byť práve súčasťou obrany žalovaného, pokiaľ odmenu za niektoré (hoci nebolo zrejmé, ktoré konkrétne, až v záverečnom prednese) úkony sporoval. V tomto smere teda žalovaný podľa názoru súdu bremeno tvrdenia i dôkazu neunesol. Súd prvej inštancie potom dospel k záveru, že žalobca v žalobe uviedol podstatné rozhodujúce skutočnosti ohľadom poskytovania právnych služieb žalovanému na základe plných mocí zo dňa 06.10.2015 a 18.01.2018, tieto v priebehu sporu v súlade s § 150 ods. 2 CSP i doplnil a pripojil listinné dôkazy, a to jednak plné moci, rozpis vyúčtovania trov právneho zastupovania zo dňa 01.08.2018, z ktorého vyplýva výpočtový základ, jednotlivé špecifikované úkony právnych služieb a odmena za ne, a taktiež listiny, ktoré jednotlivé úkony právnych služieb predstavovali a napokon faktúry, v ktorých bola uplatnená odmena obsiahnutá. Ustálil, že žalobca preukázal nielen existenciu zmluvného vzťahu, ale aj jeho obsah a taktiež aj uplatnenie práva na tarifnú odmenu, keď predložené dôkazy dávali jasný a zrozumiteľný doklad o jeho práve, a teda uniesol tak svoje bremeno tvrdenia i dôkazu. Poukázal na to, že jediným dôvodom, pre ktorý by advokátovi odmena za tieto právne služby nepatrila, by bola situácia predpokladaná v § 18 ods. 5 zákona o advokácii, teda ak by pri nich nepostupoval s odbornou starostlivosťou. V danej veci mal žalobca za to, že pri zastupovaní konal v záujme žalovaného. Pokiaľ žalovaný v záverečnom prednese poukazoval na to, že keďže po uplynutí koncentračnej lehoty došlo k novým tvrdeniam a dôkazom, mal mať aj on priestor pre vyjadrenie sa k týmto novým tvrdeniam a dôkazom, tak súd prvej inštancie uviedol, že v danom prípade ho žalovaný aj dostal, nakoľko pojednávanie zo dňa 13.11.2020 bolo odročené za účelom doplnenia rozhodujúcich skutkových tvrdení a dôkazov na strane žalobcu práve z dôvodu potreby konkretizácie úkonov, ktoré boli spornými faktúrami účtované a označenia dôkazov k jednotlivým tvrdeniam, najmä vo vzťahu k položkám č. 2 a 3 na oboch faktúrach 201802 a 201803, a to v nadväznosti na predbežné právne posúdenie na čl. 263 rub spisu. Súd upriamil pozornosť na to, že žalobca tak učinil elektronicky v podaní doručenom súdu dňa 27.11.2020, ktoré bolo dňa 01.12.2020 zaslané právnenému zástupcovi žalovaného, ktorý ho prevzal až dňa 17.12.2020, pričom právny zástupca žalovaného bol dňa 14.12.2020 do spisu dokonca nahliadať (čl. 280, 281 spisu) a zároveň žiadal o zaslanie zvukového záznamu z pojednávania. Žalovaný mal potom možnosť v nadväznosti na skutkový stav doplnený žalobcom v koncentračnej lehote svoju obranu konkretizovať najneskôr v podaní zo dňa 04.01.2021 na čl. 289 spisu. O túto možnosť súd žalovaného neobral, keď jeho podanie akceptoval, avšak jeho obrana podľa názoru súdu prvej inštancie naďalej zostala viac-menej všeobecnou, strohou, akou bola de facto i záverečná reč právneho zástupcu žalovaného s odkazom na mnohé rozhodnutia, ktoré mali potvrdiť jeho tvrdenia (okrem iného i tie, ktoré

sa týkali vytýkanej formálnosti úkonov žalobcu, ktoré nepriniesli žiaden úžitok, ktoré neboli vykonané s odbornou starostlivosťou, tvrdiac, že z písomných úkonov sa nedá účelnosť a hospodárnosť posúdiť a pod.). Za spochybňujúcu obranu žalovaného bolo možné podľa súdu prvej inštancie v nadväznosti na vyjadrenie žalobcu považovať i skutočnosť, že prvú faktúru za prvé tri vykonané úkony žalovaný bez všetkého uhradil a dokonca žalobcu splnomocnil na ďalšie zastupovanie. Z vykonaného dokazovania súd dospel k presvedčeniu, že žalovaný mal vedomosť o spôsobe vedenia zastupovania žalobcom. Nepoprel ani to, že žalobca s ním uskutočnil viaceré porady, ktoré napokon ani neúčtoval. Pokiaľ ide o výšku žalobného nároku, súd poukázal na to, že vo vzťahu k výške odmeny za jednotlivé úkony účtované jednotlivými faktúrami chýbala akákoľvek obrana. Žalovaný výpočet tarifnej odmeny, či náhrady hotových výdavkov, nespochybnil a len všeobecne namietal vznik nároku na odmenu, nakoľko podľa neho nebola dohodnutá. S ohľadom na uvedené súd žalobe ako dôvodnej vyhovel. Pokiaľ ide o dôkazný návrh žalovaného na výsluch strán, tento dôkaz súd nevykonal, čo odôvodnil tým, že nebolo uvedené, či by sa ním mali preukázať nejaké iné skutočnosti, než tie, ktoré vyplývali z písomných podaní strán. Zo strany žalovaného neboli produkované konkrétne tvrdenia, ktorý by mal takýto dôkaz preukázať. Žalovaný teda nepresvedčil súd o dôvodnosti vykonania tohto dôkazu i v nadväznosti na samotným žalovaným produkovanú obranu (viac menej v rovine všeobecnej). Súd zároveň nepovažoval v tomto spore za potrebné vykonať dôkaz výsluchom strán, nakoľko postačovalo doplnenie skutkového stavu v zmysle § 150 ods. 2 CSP. K paušálnej náhrade nákladov spojených s uplatnením pohľadávky uplatnenej vo výške 120,- eur (poznámka odvolacieho súdu: správne malo byť uvedené „...vo výške 80,-eur“) poukázal na jej dôvodnosť v nadväznosti na dôvodnosť žaloby. V danom prípade žalobca uplatnil dve pohľadávky z dvoch faktúr, preto mu patrí v zmysle ustanovenia § 2 Nariadenia vlády SR č. 21/2013 Z. z. z tohto titulu 80 eur (40 eur x 2 pohľadávky). Keďže sa žalovaný dostal do omeškania s plnením peňažného dlhu, žalobcovi vznikol i nárok na sankčný úrok z omeškania z dlžnej sumy, ktorý žalobca uplatnil vo výške 8 %. Pri posudzovaní právneho vzťahu podľa ustanovení Obchodného zákonníka by mu patril úrok z omeškania vo výške 9 %, nakoľko vznik právneho vzťahu medzi stranami založený jednotlivými plnými mocami nastal až po 01.02.2013, avšak súd bol viazaný žalobou, a preto nemohol žalobcovi priznať nad rámec uplatneného. Vznik omeškania žalobca správne viazal na dátum splatnosti faktúr [25.04.2018 (nie skorší 26.03.2018 na čl. 9 spisu) a 22.08.2018], keď od nasledujúceho dňa bo žalovaný preukázateľne v omeškaní. O trovách tohto sporu súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP. Keďže súd žalobe v celom rozsahu vyhovel, žalobcovi ako úspešnej strane sporu vzniklo voči žalovanému ako neúspešnej strane sporu právo na náhradu trov tohto konania v celom rozsahu.

5. Proti uvedenému rozsudku podal odvolanie žalovaný, a to na základe ust. § 365 ods. 1 písm. h) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“). Nestotožnil sa s právnym názorom súdu v otázke povinnosti tvrdenia konania s odbornou starostlivosťou, resp. tvrdenia o porušení povinnosti konať s odbornou starostlivosťou. Má za to, že súd nesprávne aplikoval právne normy v ust. § 567 Obchodného zákonníka a § 18 ods. 2 zák. č. 586/200 Z.z. o advokácii, keď žalobcovi priznal žalobný nárok. Vyložil obsah pojmu odborná starostlivosť, ktorý treba chápať v kontexte konkrétnej kauzy právneho vzťahu založeného mandátnou zmluvou. Podľa právneho názoru Ústavného súdu SR vysloveného v náleze I.ÚS 454/2019 z 19.11.2019 sa postup advokáta pri poskytovaní právnych služieb viaže na pojem odborná starostlivosť, ktorú je potrebné chápať ako súhrn všetkých predpokladov na výkon advokátskej činnosti od základných formálnych podmienok pre možnosť vykonávať advokáciu až po osobnostné predpoklady. Poukázal na závery právnej vedy, podľa ktorých pri určení postupu na presadzovanie záujmov klienta musí advokát voliť také formy a prostriedky, aby sa naplnili ciele a očakávania klienta, pričom prvoradá je vždy záujem klienta. Mandatárovi vzniká nárok na odplatu za predpokladu, že riadne vykoná činnosť, na ktorú bol zo zmluvy povinný (Mária Patakyová a kolektív, Obchodný zákonník, Komentár, 2. aktualizované znenia, C.H. Beck, 2008, s. 982). V súvislosti s uvedeným poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/4/2020 z 28.01.2021 a českú judikatúru. Uviedol, že v prípade advokáta je povinnosť vykonať činnosť riadne spojená aj s povinnosťou potupovať s odbornou starostlivosťou. Jej nesplnenie je spojené so sankciou v ods. 5 ust. § 18 ods. 2 zák. č. 586/2020 Z. z. o advokácii, podľa ktorého mu nepatrí odmena za tie úkony, pri ktorých nepostupoval s odbornou starostlivosťou. Preto nie je podstatné, že žalobca vykonal úkony právneho zastúpenia a koľko ich vykonal, ale či ich vykonal riadne, s odbornou starostlivosťou, a či pri uplatňovaní práva na odmenu za ich vykonanie v súdnom konaní splnil povinnosť tvrdenia tých skutočností, z ktorých by vyplývalo, že ich riadne vykonal. Má za to, že žalobca nesplnil procesnoprávnu povinnosť tvrdenia skutočností, z ktorých by vyplývalo, že žalovanému riadne poskytol mandátnu činnosť, resp. riadne vykonal úkony právneho zastúpenia, za ktoré si uplatnil žalobný nárok. V dôsledku nesprávnej právnej aplikácie právnych noriem v ust. § 571 ods. 2 ObZ a § 18 zák. č. 586/2003 Z.z. o advokácii v otázke vzniku

práva žalobcu na odmenu súd nesprávne aplikoval aj procesnú normu upravujúcu povinnosť tvrdenia žalobcu a nedôvodne žalobcovi priznal žalobný nárok, hoci netvrdil skutočnosti, z ktorých by vyplývalo, že úkony právneho zastúpenia vykonal riadne a s odbornou starostlivosťou. K argumentu súdu prvej inštancie, že žalovaný neunesol povinnosť tvrdenia o porušení povinnosti žalobcu konať s odbornou starostlivosťou uviedol, že takúto povinnosť by mal až vtedy, keď by žalobca splnil svoju povinnosť tvrdenia skutočností, že úkony vykonal riadne. V otázke povinnosti tvrdenia žalovaného poukázal na Ústavný súd SR, ktorý v uznesení z 11. júna 2019, sp. zn. I. ÚS 246/2019 (zverejnené www.najpravo.sk 31.08.2019) vyslovil právny názor, že pasivita žalovaného v konaní nemôže mať za následok (aplikáciu § 151 ods. 1 a 2 CSP) povinnosť všeobecného súdu priznať akýkoľvek uplatnený nárok. Všeobecný súd nemôže vyvodzovať právne účinky zo zanedbania procesnej povinnosti protistrany poprieť tvrdenia žalobcu, ak žalobca samotný zanedbal svoju povinnosť tvrdenia. Povinnosť strany sporu tvrdiť má pritom kľúčový význam a predstavuje jeden zo základných princípov civilného procesu (čl. 8 CSP - procesné povinnosti a procesné bremená). Na záver poukázal na svoje vyjadrenie zo dňa 04.01.2021, v ktorom uviedol konkrétne skutočnosti dotýkajúce sa nehospodárnosti a neúčelnosti niektorých úkonov (druhá strana odsek 4-6), ku ktorým sa súd nevyjadril, a preto je rozsudok nepreskúmateľný, porušujúci právo žalovaného na riadny proces. Na základe uvedeného navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil, žalobu zamietol a priznal žalovanému právo na náhradu trov konania.

6. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu sa pridržal všetkých svojich doterajších tvrdení a vyjadrení. V plnom rozsahu sa stotožnil s napadnutým rozsudkom. Podľa jeho názoru dospel súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania a na základe všetkých predložených listinných dôkazov k rozhodnutiu, ktoré vychádza zo správneho právneho posúdenia veci. Súd dostatočným spôsobom svoje rozhodnutie odôvodnil, dostatočne popísal všetky skutočnosti a dôkazy, na základe ktorých dospel k svojmu rozhodnutiu. Žalovaný v rámci odvolania žiadnym spôsobom nepreukázal, ktoré úkony a v čom boli vykonané nehospodárne, neúčelne, a že by neboli vykonané s odbornou starostlivosťou. Je toho názoru, že každá jedna listina, predložená ním ako dôkaz, preukazuje, že žalovaný vedel o každom jednom úkone právneho zastúpenia, vedel o odmene za jeden úkon právnej služby a vedel o každom jednom úkone či podaní žalobcu voči súdu alebo voči tretej strane. Vyslovil, že všetky úkony boli vykonané hospodárne a odborne, v úzkej spolupráci so žalovaným, žalovaný bol oboznámený so všetkými úkonmi, tieto odsúhlasil, a až potom boli zaslané tretej osobe. Žalovaný nikdy nenamietal žiaden úkon právnej služby a ani výšku odmeny za vykonaný úkon a nenamietal ani obsah podania, ktoré žalobca zasielal súdu, či tretej osobe. Taktiež nikdy nerozporoval, a to ani v priebehu konania na súde prvej inštancie konkrétne ani jeden úkon právnej služby, nerozporoval konkrétne výšku tarifnej odmeny, ktorú žalobca v zmysle vyhlášky č. 655/2004 Z.z. žalovanému účtoval a nepreukázal žiadnym spôsobom ani jeho všeobecné tvrdenia, že by konanie žalobcu bolo nehospodárne alebo neodborné. Žalovaný, ktorý sa osobne zúčastnil pojednávania dňa 22.09.2021 žiadnym spôsobom nespochybnil úkony žalobcu a ani výšku úhrady za tieto úkony. Zároveň poukázal na konanie vedené Okresným súdom Čadca sp. zn. 8C/74/2019, v ktorom terajší žalovaný vystupoval, ako konateľ a jediný spoločník žalovaného v uvedenom konaní, v ktorom bolo o totožnom nároku žalobcu rozhodnuté Rozsudkom Okresného súdu Čadca 8C/74/2019 zo dňa 08.12.2020, ktorý bol potvrdený Rozsudkom Krajského súdu Žilina 8Co/38/2021 zo dňa 27.07.2021, ktoré rozsudky nadobudli právoplatnosť 18.09.2021 a vykonateľnosť 22.09.2021. Žalovaný v tom konaní si nesplnil svoju povinnosť, a preto prebieha exekučné konanie 154EX 963/21 u súdneho exekútora Mgr. Milan Somík. Na základe uvedeného navrhol Krajskému súdu v Žiline, aby napadnutý rozsudok potvrdil a žalobcovi priznal trovy odvolacieho konania.

7. Žalovaný na vyjadrenie žalobcu k odvolaniu písomne nereagoval.

8. Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal na základe odvolania žalovaného napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov daných ust. § 379, § 380 CSP a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario CSP) postupom v zmysle ust. § 219 ods. 3 CSP rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil podľa ust. § 387 ods. 1, 2 CSP.

9. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Podľa ods. 2 citovaného ustanovenia, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

10. Je potrebné zdôrazniť, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument vznesený v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvoinštančného rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvej a druhej inštancie tvoria jeden celok, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvej inštancie.

11. Východiskovo je zo strany odvolacieho súdu nevyhnutné poukázať na principiálnu zodpovednosť odvolateľa za obsahové vymedzenie svojho odvolania a súvisiacu viazanosť odvolacieho súdu odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP). Z uvedeného dôvodu vyplýva, že odvolací súd nemôže v sporovom/kontradiktórnom konaní nahrádzať nevyhnutnú procesnú aktivitu odvolateľa a formulovať na miesto neho odvolacieho dôvodu, resp. preskúmavať rozhodnutie na základe iných, než stranou sporu v odvolaní vznesených námietok.

12. Odvolací súd v zmysle § 387 ods. 3 CSP posledná veta sa pri posudzovaní danej veci potom zaoberal podstatnými námietkami žalovaného uvedenými v odvolaní.

13. Jediným podstatným odvolacím argumentom žalovaného je tvrdenie, že súd prvej inštancie vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP). Z bodu 22. odvolania možno kumulatívne vyvodiť, že v odvolaní namietal aj nepreskúmateľnosť rozsudku z dôvodu, že súd prvej inštancie sa nevyjadril k jeho tvrdeniam o nehospodárnosti a neúčelnosti niektorých úkonov.

14. Vo všeobecnosti je právnym posúdením činnosť súdu, pri ktorej súd aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, tzn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú strany sporu podľa príslušného právneho predpisu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (viď uznesenie Najvyššieho súdu SR z 27. júla 2011, sp. zn. 7 Cdo 7/2010).

15. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku nezistil omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, súd prvej inštancie vo vzťahu k priznanému nároku žalobcoví, vyvodil správne právne závery a aplikoval správne právne predpisy, a teda namietaná vada konania nebola odvolacím súdom zistená.

16. V prejednávanej veci je predmetom konania nárok žalobcu, ktorý súd prvej inštancie právne kvalifikoval ako nárok zmluvný, vychádzajúci zo vzťahu založeného zmluvou majúcou povahu mandátnej zmluvy podľa Obchodného zákonníka, a to v podobe plnej moci. Plnomocenstvo je jednostranný právny úkon splnomocniteľa, ktorým splnomocniteľ prehlasuje voči tretej osobe, resp. tretím osobám (tzv. vonkajší vzťah), že splnomocnil inú osobu ako oprávnenú, t.j. splnomocnenca, aby ho v rozsahu uvedenom v tejto plnej moci zastupoval. Pre vymedzenie rozsahu oprávnenia splnomocnenca konať za splnomocniteľa je rozhodujúci obsah plnej moci, pokiaľ z obsahu plnej moci nevyplývajú žiadane obmedzenia, je plnou mocou neobmedzenou a splnomocnenec koná voľne, podľa svojho vedomia a svedomia za splnomocniteľa a v takomto prípade musí znášať splnomocniteľ riziko vyplývajúce z prekročenia pokynov daných ním splnomocnencovi. Plná moc môže byť ako všeobecná (generálna), ktorá oprávňuje k všetkým právnym úkonom alebo osobitná (špeciálna), ktorá oprávňuje len na jednotlivé právne úkony alebo na opakujúce sa právne úkony určitého druhu.

17. Súd prvej inštancie priznal nárok žalobcoví s poukazom na ustanovenia Obchodného zákonníka podľa vyhlášky č. 655/2004 Z.z. a Nariadenia vlády SR č. 21/2013, ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Obchodného zákonníka. Odvolací súd má za to, že na daný spor súd prvej inštancie aplikoval správne právne predpisy, pričom ich aplikáciu i s poukazom na Nález Ústavného súdu SR IV ÚS 260/2014-33 zo dňa 01.07.2014 v odôvodnení dostatočne vysvetlil (bod 11. odôvodnenia napadnutého rozsudku).

18. Ťažiskovo odvolacou námietskou žalovaného je tvrdenie, že žalobca úkony za právne služby, ktoré vykonal pre žalovaného, nevykonal riadne s odbornou starostlivosťou, nakoľko neunesol dôkazné bremeno ohľadne tvrdenia, že boli splnené podmienky na vznik nároku uplatneného v žalobe.

19. Vo vzťahu k uvedenej námietke považuje odvolací súd za podstatné poznamenať, že žalovaný bez bližšej špecifikácie síce namieta, že úkony za právne služby, ktoré žalobca počas právneho zastúpenia žalovaného vykonal, neboli vykonané riadne s odbornou starostlivosťou, no uvedené tvrdenie nepreukázal, pričom nenamietal konkrétny postup žalobcu pri výkone jednotlivých úkonov v rámci právneho zastúpenia žalovaného.

20. Podľa názoru žalovaného žalobca neunesol povinnosť tvrdenia a dôkazné bremeno pri uplatňovaní jeho práva, a preto nebola splnená podmienka na vznik nároku uplatnenom v žalobe. Odvolací súd sa s uvedeným názorom žalovaného nestotožňuje a konštatuje, že okruh rozhodujúcich skutočností, ktorých sa týkajú povinnosti tvrdenia a označenia dôkazov na preukázanie tvrdení, je daný hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer účastníkov konania. Táto norma zásadne určuje tak rozsah dôkazného bremena (okruh skutočností, ktoré musia byť preukázané), ako aj nositeľa dôkazného bremena (rozsudok Najvyššieho súdu SR z 22.09.2010, sp. zn. 3MCdo 6/2010). Odvolací súd uvádza, že v zásade má každý povinnosť uviesť tie skutkové tvrdenia, ktoré spôsobujú vznik jeho nároku alebo zánik jeho povinnosti. Procesnej povinnosti strany sporu uviesť skutkové tvrdenia zodpovedá povinnosť protistrany poprieť tvrdené skutočnosti. Inými slovami možno povedať, že bremeno tvrdenia je v kolerácii s bremenom popretia tvrdení protistrany. K uvedenému je potrebné poznamenať, že súd je v sporovom konaní limitovaný skutkovými tvrdeniami strán sporu. Riadi sa zásadou formálnej pravdy. Platí, že skutočnosti zakladajúce žalovaný nárok musí tvrdiť žalobca a naproti tomu tvrdenie skutočností, ktoré vznik nároku vylučujú, zaťažuje žalovaného. Pokiaľ žalovaný poukazoval na závery vyplývajúce z uznesenia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 7Cdo/4/2020 zo dňa 28.01.2021, odvolací súd poukazuje na to, že vyslovené závery sa vzťahujú na odlišnú skutkovú situáciu, kedy nárok žalobcu ako mandatára bol zo strany žalovaného (mandanta) spochybnený tým, že žalobca si uplatnil odmenu aj za výsledky činností, ktoré mala vykonať tretia osoba. V danej veci mal teda žalobca povinnosť uniesť dôkazné bremeno ohľadne obsahu právneho vzťahu (ktoré úkony riadne vykonal), s čím sa odvolací súd stotožňuje. V prejednávanom spore (v rámci odvolacieho prieskumu) však bola žalovaným namietaná účelnosť vykonania úkonov zo strany žalobcu, resp. to že nemal postupovať s odbornou starostlivosťou (jednalo sa o námietky spochybňujúce, resp. vylučujúce existenciu nároku), keď uvedená povinnosť tvrdenia (nie v abstraktnej forme všeobecne formulovanej obrany) zaťažovala žalovaného. V kontexte uvedeného odvolací súd poukazuje na to, že mandátну zmluvu možno charakterizovať ako „zmluvu o vynaložení úsilia“ a nie ako „zmluvu o výsledku“, to znamená, že vznik nároku mandatára na odplatu nie je podmienený dosiahnutím sledovaného cieľa, ale vzniká vykonaním činnosti, na ktorú bol mandatár povinný. Účelnosť, resp. odborná starostlivosť (tak ako ju prezumuje § 567 ods. 1 Obchodného zákonníka) teda môže byť daná aj v prípade, ak sa očakávaný úspech (cieľ) nedostavil, a teda ju nemožno zamieňať s konečným (sledovaným) úspechom (cieľom). Vo vzťahu k obrane mandanta teda nepostačuje iba vyjadrenie nespokojnosti s ne/dosiahnutým očakávaným výsledkom, ale uvedenie konkrétnych skutočností, z ktorých možno vyvodiť záver, že mandatár nepostupoval pri svojej činnosti s odbornou starostlivosťou, príp. neúčelne.

21. S poukazom na vyššie vyslovené závery je zrejmé, že povinnosť tvrdenia a dôkazná povinnosť žalobcu spočívala v preukázaní existencie zmluvného vzťahu a rozsahu uplatnenia práva na tarifnú odmenu. V danom prípade sa žalobca domáhal voči žalovanému zaplata sumy 3.097,86 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 2.751,71 eur od 26.04.2018 do zaplata a zo sumy 346,15 eur od 23.08.2018 do zaplata, a to z titulu neuhradených faktúr, ktorými žalovanému účtoval odmenu za právne služby, ktoré mu poskytoval na základe dvoch plných mocí (právne úkony za právne služby vo veci C-63/2015 a C-03/2018). Spolu so žalobou súdu predložil aj listinné dôkazy. Z obsahu každej plnej moci vyplýva, že žalovaný „berie na vedomie, že je povinný zaplatiť advokátovi trovy právneho zastúpenia a náhradu hotových výdavkov podľa Vyhlášky NS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb“. Taktiež, že je povinný poskytnúť primeraný preddavok podľa postupu práce. Na uvedené poukázal aj súd prvej inštancie. Na povinnosť tvrdenia nadväzuje povinnosť označiť dôkazy preukazujúce tvrdené skutočnosti; žalobcu zaťažovalo teda dôkazné bremeno preukázať existenciu zmluvného vzťahu, poskytnutie právnych služieb a vznik práva na tarifnú odmenu. Pokiaľ sú tieto skutočnosti preukázané, žalobca uniesol tak bremeno tvrdenia, ako aj bremeno dôkazu.

22. Žalovanému, pokiaľ sa chcel v konaní úspešne brániť, nepostačovalo len všeobecne tvrdiť, že úkony, ktoré žalobca pre žalovaného v rámci právneho zastupovania vykonal, neboli vykonané riadne s odbornou starostlivosťou. Mal povinnosť uviesť konkrétne, ktoré z realizovaných úkonov za právne služby neboli zo strany žalobcu vykonané riadne s odbornou starostlivosťou, v akom konkrétnom konaní, a prečo tieto úkony nepokladá za riadne vykonané. Uvedené tvrdenie je potrebné aj preukázať, napr. podaním reklamácie určitého úkonu u právneho zástupcu, resp. postupu právneho zástupcu. Teória v tejto súvislosti hovorí o tzv. presúvaní dôkazného bremena. Ide tu o rozdelenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena medzi účastníkov konania v závislosti na aktuálnom stave (priebehu) konania a na tom, ako právna norma vymedzuje práva a povinnosti účastníkov hmotnoprávneho vzťahu.

23. Odvolací súd nepopiera, že základnou povinnosťou advokáta pri výkone svojej činnosti v zmysle § 18 zákona o advokácii je ochrana práv klienta a ich presadzovanie na základe jeho pokynov. Taktiež nepopiera, že postup advokáta pri poskytovaní právnych sa viaže na pojem odborná starostlivosť. Tak ako žalovaný vo svojom odvolaní aj odvolací súd uvádza, že pojem „odborná starostlivosť“ je potrebné chápať ako súhrn všetkých predpokladov na výkon advokátskej činnosti, od základných formálnych podmienok pre možnosť vykonávať advokáciu, až po osobnostné predpoklady. Taktiež, že pri určení postupu na presadzovanie záujmov klienta musí advokát voliť také formy a prostriedky, aby sa naplnili ciele a očakávania klienta, pričom prvoradá je vždy záujem klienta. No poukazuje i na to, že zmluvný záväzok poskytovať právne služby s odbornou starostlivosťou, zahŕňa v sebe predovšetkým znalosť právnych predpisov, ich kvalifikovanú aplikáciu (hmotnoprávnu i procesnoprávnu), voľbu právneho prostriedku na uplatnenie (prípadne bránenie) práva klienta, svojho zmluvného partnera, tak aby uspel v spore s protistranou. Advokát v rámci výkonu svojej činnosti je teda povinný konať tak, aby podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na dostatočnej znalosti veci a právnych predpisov sa na ňu vzťahujúcich, vykonal pre klienta úkony, ktoré možno objektívne považovať za prospešné. Pokiaľ by tak nekonal a v dôsledku toho by došlo k zmareniu úkonu vyúsťujúceho do negatívneho následku týkajúceho sa kauzy jeho klienta, môže to založiť jeho disciplinárnu zodpovednosť i možnosť klienta domáhať sa nároku na náhradu škody spôsobenej v súvislosti s výkonom advokácie.

24. Odvolací súd zdôrazňuje, že žalovaný v rámci konania nenamieta resp. nenamietal konkrétny postup žalobcu ako advokáta pri jednotlivých úkonoch či celého obdobia poskytovania právnych služieb. Keďže nenamietal konkrétny postup nie je možné posúdiť, či postup žalobcu zodpovedal splneniu povinnosti advokáta postupovať v rámci právneho zastúpenia s odbornou starostlivosťou.

25. Odvolací súd sa taktiež nestotožňuje s názorom žalovaného o nepreskúmateľnosti rozsudku, a to vo vzťahu k jeho vyjadreniu zo dňa 04.01.2021. Súd jasne a výstižne vysvetlil, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Odôvodnenie napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie spĺňa všetky atribúty vyžadované ust. § 220 ods. 2 CSP. Pokiaľ ide o námietky žalovaného, ktoré uviedol v bodoch 4 až 6 na strane 2 svojho podania zo dňa 04.01.2021, odvolací súd (popri už vyššie uvedených dôvodoch) poukazuje na to, že účelnosť vykonania jednotlivých úkonov nemožno vo všeobecnosti hodnotiť ex post podľa kritéria úspechu alebo neúspechu (dosiahnutia alebo nedosiahnutia sledovaného cieľa) pri vybavovaní záležitosti, ale v čase, keď boli vykonané, nakoľko (v reálnom čase) možno iba predvídať ďalší (následný) vývoj udalostí (vo vzťahu k prejednávánemu prípadu, napr. aj možnosť mimosúdneho vyriešenia sporu). V opačnom prípade by mandant (klient) mohol (z obdobného dôvodu) namietať, že určité úkony neboli zo strany mandatára (advokáta) vykonané, pričom vykonané byť mali. V intenciách uvedeného odvolací súd opätovne poukazuje na to, že žalovaný bližšie nešpecifikoval dôvody neúčelnosti vykonania úkonov právnej služby, ich prelínania sa, príp. duplicitného uplatnenia odmeny za ich vykonanie, keď nie je povinnosťou súdu dotvárať (pri absencii dostatočne konkretizovaných skutkových tvrdení) skutkový stav, resp. z takýchto nedostatočne konkretizovaných tvrdení prezumovať výhodné závery pre tú-ktorú stranu sporu.

26. Riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné" a toto súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku dodržal.

27. Rozsudok súdu prvej inštancie je tak vecne správny a odvolací súd ho potvrdil, vrátane výroku o trovách konania, voči ktorému neboli vznesené konkrétne odvolacie námietky a ktorý zodpovedá zásade úspechu v konaní.

28. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 CSP s poukazom na § 255 ods. 1 CSP. Úspešnou stranou odvolacieho konania bol žalobca, ktorému vznikol voči neúspešnému žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

29. O výške trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením vydaným vyšším súdnym úradníkom podľa § 262 ods. 2 CSP.

30. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)